

מרי-מרי וענק השלג

ג'ון רובינסון

"נחלק את הגן לארבע" אמרה מרים "וכל אחד יוכל לעשות שם מה שהוא רוצה. אני אבנה ארמון שלג בחלק שלי."
"רעיון טוב" אמר מרטיין "ואני אעשה סוס שלג גדול."

יום אחד התעוררה מרי-מרי וראתה שבלילה ירד שלג רב. השלג ירד כבר יומיים או שלושה ימים קודם אבל בינתיים נדרס והתלכלך. ועכשיו נראה כיסוי לבן על הכל. זה היה יפה מאוד.
מרי-מרי החליטה לצאת החוצה עוד לפני ארוחת הבוקר ולהיות הראשונה שתעשה עקבות רגליים בשלג החדש.

היא התלבשה מהר, לבשה את המעיל שלה וירדה במדרגות. בחדר הכניסה מצאה מגפיים של אבא. "בדיוק מה שנחוץ" אמרה מרי-מרי לעצמה "אראה בהן כמו ענק שלג אמיתי" והיא נכנסה לתוכם עם הנעליים והכל, ויצאה בשקט אל הגן. ואיש לא ידע על כך שום דבר.

אחים ואחיות הגדולים של מרי-מרי היו מרוגשים מאוד בבוקר ודיברו על השלג החדש.

"ואני אבנה איגלו ואהיה אסקימו" אמר מרווין.

"ואני אעשה מלכת שלג" אמרה מאג.

מרי-מרי אמרה "אני אעשה משהו טוב יותר מכל

האלה. אני אעשה ענק שלג."

אלא שמרים אמרה "לא נוכל לחלק את הגן לחמש

חלקות."

ומרטין אמר "את קלקלת את הכל בפעם האחרונה,

עשית כדורי שלג ועוד שטויות."

ומרווין אמר "תלכי סביב ותשחקי מחוץ לגן."

ומאג אמרה "בכל אופן אין דבר כזה כמו ענק שלג."

"אבל יש!" קראה מרי-מרי.

"לא, אין" אמרו כל האחרים.

מרי-מרי הביטה עליהם ואמרה לאט, בקול החשוב

והמבוגר ביותר שרק יכלה "הבוקר היה כבר ענק

שלג בגן."

"שטויות" אמרו כולם "אנו לא מאמינים."

"מופט יודע שהיה ענק שלג בגן" אמרה מרי-מרי

"נכון, מופט?" ואז היא שרקה "כן!" בקולו של מופט

הצפרדע מה "חבובות".

אבל אחרים אמרו "איזו שטות. אל תשימו לב

עליה" ואז הם הלכו ללבוש את המעילים ולנעול

מגפי גומי, ויצאו לגן.

מרי-מרי נשארה במטבח עם אמא ועזרה לה לסדר

כפות ומזלגות. כעבור כמה דקות נכנס מרטין

בדלת האחורית ושאל "אמא, האם מישהו היה בגן

שלנו?"

"לא" ענתה אמא "לא היום."

"גם לא אבא?" אמר מרטין.

"לא" ענתה אמא "גם לא אבא. הוא יצא מוקדם. אף

אחד אחר לא היה כאן."

"רק ענק השלג" אמרה מרי-מרי.

"אל תהי מגוחכת" אמר מרטין ויצא שוב.

מרי-מרי יכלה לשמוע את האחרים מתלחשים יחד

מאחורי הדלת האחורית "זה בוודאי היה גנב!"

"בואו ונראה לאן הוא הלך!" "אל תתנו למרי-מרי

לבוא, היא תקלקל את הכל." "אנו נעקוב אחריו!"

והם חזרו לגן.

מרי-מרי נעמדה על כיסא והציצה דרך חלון

המטבח. היא ראתה את מרטין, מרווין, מאג ומרים

הולכים בשורה סביב לגן אחד אחרי שני, ושמים

לספר לך כי איש מוזר טייל בגן שלנו, ואנחנו
חושבים שזה יכול היה להיות גנב."
"וי!" אמרה אמא "איך אתם יודעים?"
"זה לא היה גנב" אמרה מרי-מרי.
"תשתקי מרי-מרי" אמרו האחרים. "הלכנו
בעקבותיו בשלג" אמר מרטין.
"או! מי זה יכול היה להיות" אמרה אמא.
"זה היה ענק השלג" אמרה מרי-מרי "פעם היה
גדול, כביר ענק שלג והיו.."

את רגליהם לתוך עקבות הגדולים שהיא השאירה,
והיא התחילה לצחוק כי הם נראו כמו משחקים
ב"אחרי המנהיג".
"למה את לא יוצאת לשחק?" שאלה אמא. אז
מרי-מרי הלכה ולבשה את המעיל ואת מגפי הגומי
שלה. אבל לפני שיצאה, האחרים באו חזרה
הביתה אל אמא. הם עמדו בשורה לפני הדלת
האחורית, נראים חמורים ומודאגים.
ואז אמרה מרים "אמא, אנחנו חושבים שצריך

"אוי, תשתקי מרי-מרי" אמרו האחרים.
"היו לו נעליים גדולות מאוד" אמרה מרים.
("זה מה שרציתי לומר" אמרה מרי-מרי.)
"והוא נכנס לסככה" אמר מרטין.
("כן, כך עשה ענק השלג" אמרה מרי-מרי.)
"ויצא משם שוב" אמר מרווין.
("כך עשה ענק השלג" אמרה מרי-מרי.)
"והוא הלך סביב הגן" אמרה מאג.
("כך עשה..")
"תשתקי!!! צעקו כולם.
"לא" אמרה אמא "אל תצעקו כך. אם מרי-מרי רוצה
לומר משהו, תנו לה. מה זה היה, מרי-מרי?"
"ובכן" אמרה מרי-מרי "פעם היה גדול, כביר ענק
שלג.."
"אין דבר כזה" אמרה מרים.
"..והוא בא לגן שלנו מוקדם בבוקר.."
"לא לגן שלנו" אמר מרטין.
"..והוא התיישב באמצע הדשא.."
"אני לא מאמין" אמר מרווין.
"..ואכל שלג לארוחת בוקר ו.."

"שטויות" אמרה מאג.
"לא, אל תפסיקו אותה" אמרה אמא "תמשיכי
מרי-מרי."
אבל למרי-מרי נמאס שהפריעו לה כל הזמן ולכן
היא אמרה מהר ובקול רם מאוד "וואז ארבע ילדים
טיפשים שחושבים כי הם יודעים את הכל באו לגן
והיו מרוגשים וכועסים
וכל השמות שלהם

התחילו ב-**מ**. קראו
להם מומבלי, מוטרי,
מוני ו.. מומפס וכשענק
השלג ראה אותם
מתרוצצים סביב הגן
הוא.."
אבל האחרים צעקו
שוב "תשתקי
מרי-מרי. לכי לשחק
בגינה שלפני הבית
ועזבי אותנו!"

דרך עליו, רק עקבות של אבא, כשיצא. מרי-מרי
החליטה לעשות ענק שלג ממש, ישר מול חלון
החדר הגדול.

"כשהם יראו שהוא מסתכל בחלון יהיו מוכרחים
להאמין בו" אמרה לעצמה.

היא התחילה לאסוף ערמת שלג תחת החלון
ועבדה קשה. ואז לפשפש הגיע הדוור.

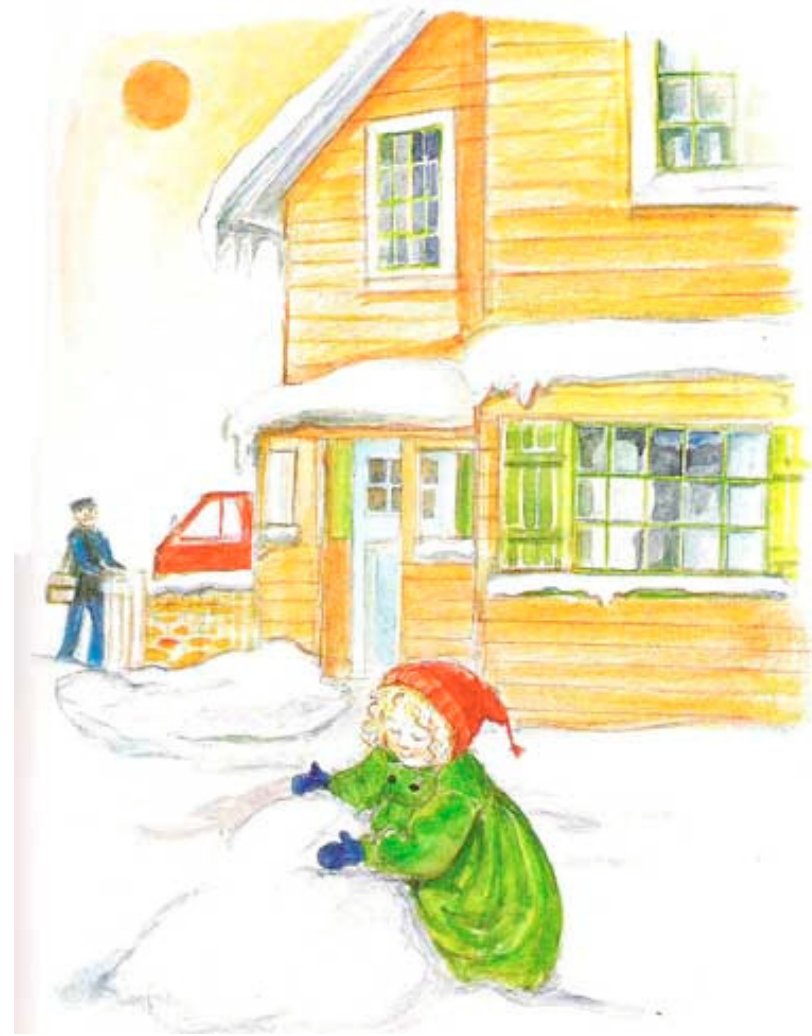
"הי" שאל "מה את עושה?" מרי-מרי הסבירה לו.
"אולי תוכל לעזור?" שאלה.

הדוור אמר שהוא מצטער אבל יש לו הרבה עבודה.
ובכל זאת נשאר כמה דקות כדי להראות לה איך
לגלגל כמה כדורי שלג ממש גדולים, ולשים אותם
זה על זה תחת החלון. ותוך זמן קצר הענק הגיע
כבר לאדן החלון.

"עכשיו עלי ללכת" אמר הדוור "אבל זו התחלה יפה
לאיש השלג."

"תודה רבה" אמרה מרי-מרי "באמת עזרת לי
מאוד. אילו לא הייתי כל כך עסוקה הייתי עוזרת לך
לחלק מכתבים."

"זה בסדר" ענה הדוור "אולי יהיה לך זמן ביום

אז מרי-מרי אמרה "טוב, כך אעשה. חשבתי שאתם
רוצים לדעת, אבל אם אינכם רוצים, לא אספר
לכם" והיא יצאה משם עם האף מורם.
בגינה שלפני הבית היה שלג נקי שעוד אף אחד לא

שהוא כבר די גבוה. ורק הראש חסר לו עוד. אבל היא לא הייתה די גבוהה כדי להגיע למעלה, ולכן החליטה לעשות את הראש בנפרד ולבקש שמישהו ישים אותו, כשיהיה גמור.

היא גלגלה כדור שלג גדול למרכז פשפש הכניסה, והחליקה אותו יפה מסביב. היא שמה שתי אבנים קטנות כעיניים, גוש שלג לאף וזרד משיח הורד בתור הפה. הוא התחיל להראות מאוד משעשע. מרי-מרי צחקה ושמה לו את מצנפת הצמר שלה למעלה. אחר כך אספה קצת עלים משיחים ותקעה אותם סביב מצנפת הצמר. הם נראו כמו שערות ירוקות. ושמה גם שתיים כאלה כגבות מעל העיניים.

בדיוק אז נעצרה מכונית משלוחים ליד הפשפש ואיש המשלוחים בא עם קופסה גדולה בידי. הוא חיך למרי-מרי כשראה אותה יושבת בשלג עם הכדור הגדול. הוא שם את הקופסה על הגדר והתחיל לכתוב משהו בפנקס.

"אני מצטערת שראש ענק השלג שלי מפריע" אמרה מרי-מרי.

אחר. לא כל יום יורד שלג כזה." והוא צחק והלך. אחריו עבר החלבן. הוא שרק כשראה את ערמת השלג הגדולה ושאל "מה זה צריך להיות? איש השלג?"

"ענק השלג" אמרה מרי-מרי.

"אז הוא צריך להיות יותר גדול" אמר החלבן. "נכון" אמרה מרי-מרי "אולי תעזור לי לעשות אותו יותר גדול?"

"מה? אני?" אמר החלבן "לא, יש לי הרבה עבודה היום." ובכל זאת הוא הפשיל את שרווליו והראה למרי-מרי איך לעשות זאת ותוך זמן קצר ענק השלג הגיע כבר למחצית החלון. החלבן זז אחורה מתנשם ומנגב את פניו בממחטה אדומה גדולה. "כך זה יהי בסדר" אמר "אבל אני צריך ללכת." "תודה" אמרה מרי-מרי "עזרת לי הרבה. אילו לא הייתי עסוקה כל כך הייתי עוזרת לך לחלק את בקבוקי החלב."

"אין דבר, אולי ביום אחר" אמר החלבן והוא נסע הלאה בקרונית שלו. מרי-מרי הסתכלה על ענק השלג שלה והחליטה

"זה בסדר" אמר האיש "אוכל לעבור מעליו."
"הגוף שלו הוא שם" הצביעה מרי-מרי.
"נחמד" ענה האיש והמשיך לכתוב.
"אני חושבת שהוא יהיה מרוצה עם הראש שלו
יהיה על הגוף" אמרה מרי-מרי "יהיה לו נוח יותר,
מאשר לבעוט בראש סביב הפשפש."
"כך גם אני חושב" אמר איש המשלוחים.
"זה יותר נעים להיות בחתיכה אחת, אינך חושב?"
אמרה מרי-מרי.
"כן, הרבה יותר נעים" ענה האיש.
"אז הוא ישמח אם תוכלי לעשות לו זאת" אמרה
מרי-מרי.
האיש סגר את פנקסו, שם את העפרון מאחורי
האוזן שלו והרים את הקופסה.
"אולי תוכלי..." אמרה מרי-מרי בנימוס, והיא קמה
ונעמדת לפני כדור השלג, כך שהאיש לא יוכל
לעבור מעליו.
"איך?" אמר האיש "מה את רוצה שאעשה?"
"תשים לו את הראש עליו, בבקשה" אמרה
מרי-מרי "הוא לא יכול לעשות זאת בעצמו ואני

קטנה מדי ולא מגיעה לשם." "אא, הבנתי!" אמר האיש בצחוק "כן, אעשה זאת בשבילך. לאיזה כוון להפנות את הראש?" "כאילו מסתכל בחלון, בבקשה" אמרה מרי-מרי "אני רוצה להפחיד קצת את האחיות והאחים הגדולים שלי, שאמרו כי הם לא מאמינים שקיים ענק השלג." איש המשלוחים הסתכל על הצד של כדור השלג שעליו היה הפרצוף. "או, הוא נראה מצוין" אמר "אני לא חושב שהוא יפחיד מישהו. יש לו חיוך יפה." "הלא כך?" אמרה מרי-מרי "אני עשיתי אותו. למעשה זה רק זרד." איש המשלוחים הרים את הראש בזהירות ושם אותו על גוף ענק השלג שמול חלון החדר הגדול. אחת מאבני העיניים נפלה ועלה אחת מהשערות הירוקות זז ממקומו, אבל הוא הרים אותם ושם במקום הנכון. אז אמרה מרי-מרי "באמת תודה רבה. עזרת לי מאוד. אולי אוכל לעזור לך בחלוקת המשלוחים?" אבל האיש אמר שלא צריך, כי הוא רק נוסע מבית

לבית ברכב שלו ומוסר את החבילות. אחרי שאיש המשלוחים עזב אמא הכינה משקה שוקו חם וקראה לילדים לבוא מהגן. מרים, מרטין, מרווין ומאג נכנסו, נערו שלג מנעליהם ונשבו בכפות ידיהם הקרות. "איך התקדמתם?" שאלה אמא. "עוד לא גמרנו" אמרה מרים "הרבה זמן חיפשנו את הגנב." "לא היה שום גנב" אמרה מרי-מרי. "איך את יודעת?" שאלו האחרים. "כי אני יודעת מי זה היה" אמרה מרי-מרי. "הי, את יודעת משהו על זה?" אמר מרטין. "בוודאי שאני יודעת" אמרה מרי-מרי. "אז מי זה היה?" "אמרתי לכם" אמרה מרי-מרי "זה היה ע..". "כן, אני שמעתי על ענק השלג הזה שלך" אמר מרטין "אבל מי זה היה באמת?" "אני, כמובן" אמרה מרי-מרי. "אבל היו עקבות רגליים כל כך גדולות!" אמרה מרים.

מגוחכים. מרי-מרי ניסתה להגיד לכם שוב ושוב,
ואתם לא רציתם לשמוע."
"כן, אבל היא דיברה על ענק השלג" אמרו "ואנחנו
יודעים שאין דבר כזה."
"אבל יש" אמרה מרי-מרי "ואם אינכם מאמינים,
לכו לחדר הגדול ותסתכלו."
"בחדר הגדול!" אמרה אמא "אוי, מרי-מרי מה
עשית! בוודאי הבאת המון שלג לתוך הבית. אוי!
אוי!" והיא רצה לאורך הפרוזדור עם הילדים
אחריה, ופתחה את הדלת לחדר הגדול. ואז
מרי-מרי שמעה איך אמא צוחקת והיא שמעה את
האחרים אומרים "מה?" "איך היא עשתה זאת?"
"כמה זה גדול!" ו"בוודאי עזר לה מישהו!"
ואז מרי-מרי התחילה לצחוק גם היא ורצה
אחריהם. וכשראתה את ענק השלג המחייך עם פה
הזרד שלו, אבני העיניים ושערות-עלים ירוקות
מציצות מתחת למצנפת היא צחקה עוד יותר
מכולם, כי הוא נראה כל כך נהדר ומפתיע.
"טוב" אמרה אמא "אני חושבת שתסכימו כולכם
שענק השלג של מרי-מרי הוא הטוב ביותר מכל

"אני יודעת" אמרה מרי-מרי "נעלתי מגפיים של
אבא. לכן אני הייתי ענק השלג הזה, ובאמת ישבתי
באמצע הדשא ואכלתי קצת שלג."
"אז יכולת להגיד לנו!" אמר מרטין.
"נו, באמת" אמרה אמא "אני חושבת שאתם

שבגינה. " והם נאלצו להודות בכך, ומרי-מרי הייתה
כה מרוצה מעצמה, שעשתה היפוכים מסביב
לרצפת החדר הגדול.

"הבעיה עם מרי-מרי היא שהיא גדולה מדי בשביל
המגפיים שלה" אמר מרטיין.
"לא, לא" ענתה מרי-מרי "המגפיים היו הרבה מדי
גדולות בשבילי."

וכך בסוף היה באמת ענק השלג בגן של מרי-מרי,
וזה סוף הסיפור.